

LBRIS

We know
books

Barbu Delavrancea

BUNICUL. BUNICA

NUVELE, POVESTIRI, BASME

LITERA

București

CUPRINS

Nuvele și povestiri	9
Bunicul	11
Bunica	15
Domnul Vucea	20
Șuer	43
Sultănica	50
Sorcova	78
Basme	85
Neghiniță	87
Palatul de cleștar	101
Poveste	111
Pravoslavnicul și slăninele	125
Moș Crăciun	129

BUNICUL

Se scutură din salcâmi o ploaie de miresme.

Bunicul stă pe prispă. Se gândește. La ce se gândește? La nimic. Înnumără florile care cad. Se uită-n fundul grădinii. Se scarpină-n cap. Iar înnumără florile scuturate de adiere.

Pletele lui albe și crețe parcă sunt niște ciorchini de flori albe; sprincenele, mustățile, barba... peste toate au nins anii mulți și grei.

Numai ochii bunicului au rămas ca odinioară: blânzi și mângâietori.

Cine trânti poarta?

– Credeam că s-a umflat vântul... o, bată-vă norocul, cocoșeii moșului!

Un băietan ș-o fetiță, roșii și buclăi, sărutară mânele lui „tata-moșu“.

– Tată-moșule, zise fetița, de ce zboară păsările?

– Findcă au aripi, răspunse bătrânul sorbind-o din ochi.

– Poi, rațele n-au aripi? de ce nu zboară?

– Zboară, zise băiatul, dar pe jos.

Bătrânul coprinsese într-o mână pe fată și în cealaltă pe băiat.

– O, voinicii moșului!...

Și zâmbi pe sub mustăți, și-i privi cu atâta dragoste, că ochii lui erau numai lumină și binecuvântare.

– Tată-moșule, da' cocorii un' se duc când se duc?
 – În țara cocorilor.
 – În țara cocorilor?
 – Da.
 – Da rândunelile un' se duc când se duc?
 – În țara rândunelilor.
 – În țara rândunelilor?
 – Da.
 – Tată-moșule, aș vrea să-mi crească și mie aripi și să zbor sus de tot, până în slava cerului, zise băiatul netezindu-i barba.
 – Dacă ți-o crește ție aripi, zise fata, mie să-mi prinzi o presură și un sticlete.
 – Da... hî... hî... poi ce fel... și mie?
 Fata se întristă.
 Bătrânul o mângâie și zise băiatului:
 – Bine, să prinzi și pentru tine, să prinzi și pentru ea.
 – Ție două și mie două... nu e-așa, tată-moșule?
 – Firește, ție două, lui două și mie una.
 – Vrei și tu, tată-moșule? întrebă băiatul cu mândrie.
 – Cum de nu?! Mie un scatiu.
 Ce fericiți sunt!
 Băiatul încălecă pe un genuchi și fata pe altul. Bunicul îi joacă. Copiii bat în palme. Bunicul le cântă *Măi cazace, căzăcele, ce cați noaptea prin argele...*
 O femeie uscățivă intră pe poartă cu două doniți de apă.
 Copiii tăcură din răs și bunicul din cântec.
 E muma lor și fata lui.
 Cum îl văzu, începu:
 – I... tată, și d-ta... iar îi răzgâi... o să ți să suie în cap...

Bunicul ridică mâna în sus, aducând deștele ca un preot care binecuvântează, și zise prelung:
 – Lăsați pe copii să vie la mine!
 – Biiine, tată, biiine... dar știi... o, bată-i focul de copii!... Femeia intră în casă.
 – Să-i bată norocul și sănătatea, șopti moșul ca și cum ar fi muștrat pe cineva, și sărută în creștetul capului și pe unul, și pe altul.
 Și iar începu răsul, și jocul, și cântecul.
 Se osteni bunicul. Stătu din joc. Copiii începură să-l mângâie.
 Din vorbă în vorbă, copiii se făcură stăpâni pe obrajii bunicului.
 – Partea asta este a mea.
 – Și partea asta, a mea!
 – Mustața asta este a mea.
 – Și asta, a mea!
 La barbă se-ncurcară. Bunicul îi împacă, zicându-le:
 – Pe din două.
 Și copiii o și dăspicară, cam repede, că bătrânul strânse din ochi.
 – Jumătate mie.
 – Și jumătate mie.
 Și dupe ce o împărțiră frățeste, începu lauda.
 Băiatul:
 – Mustața mea e mai lungă.
 Fata:
 – Ba a mea e mai lungă!

Și băiatul întinse de-o mustață și fata de alta, ba *a lui*, ba *a ei* să fie mai lungă.

Pe bunic îl trecură lăcrâmile, dar tăcu și-i împacă zicându-le:

– Amândouă sunt deopotrivă.

– Ș-a mea, ș-a ei!

– Ș-a mea, ș-a lui!

La obraji cearta se aprinse mai tare.

– Partea mea e mai frumoasă.

– Ba a mea, că e mai albă!

Bunicul zâmbi.

– Ba a mea, că e mai caldă!

– Ba a mea, că e mai dulce!

– Ba a mea, că nu e ca a ta!

– Ba a mea, că are un ochi mai verde!

– Ba a mea, că are un ochi și mai verde!

Bunicul abia se ținea de răs.

– Ba a mea!

– Ba a mea!

Și băiatul, înfuriindu-se, trase o palmă în partea fetei. Fata țipă, sări de pe genuchiul bătrânului, se repezi și trase o palmă în partea băiatului.

Băiatul, cu lăcrâmile în ochi, sărută partea lui, și fata, suspinând, pe a ei.

Mama lor ieși pe ușă și întrebă restit:

– Ce e asta, vermi neadormiți!

Obrajii bunicului erau roșii și calzi. Și surâzând fericit, răspunse fie-sii:

– Lăsați pe copii să vie la mine!

BUNICA

O văz, ca prin vis.

O văz limpede, așa cum era. Naltă, uscățivă, cu părul alb și creț, cu ochii căprui, cu gura strânsă și cu buza de sus crestată în dinți de pieptene, de la nas în jos.

Cum dăschidea poarta, îi saream înainte.

Ea băga binișor mâna în sân și-mi zicea:

– Ghici...

– Alune!

– Nu.

– Stafide!

– Nu.

– Năut!

– Nu.

– Turtă-dulce!

– Nu.

Până nu ghiceam, nu scotea mâna din sân.

Și totdeauna sânul ei era plin.

Îi sărutam mâna.

Ea-mi da părul în sus și mă săruta pe frunte.

Ne duceam la umbra dudului din fundul grădinii.

Ea își înfigea furca cu caierul de in în brâu și începea să tragă și să răsucescă un fir lung și subțire. Eu mă culcam pe spate și lăsam alene capul în poala ei.

Fusul îmi sfârâia pe la urechi. Mă uitam la cer, printre frunzele dudului. De sus mi se părea că se scutură o ploaie albastră.

– Ei, ce mai vrei? îmi zicea bunica.

Surâsul ei mă gădila în creștetul capului.

– Să spui...

Și niciodată nu isprăvea basmul.

Glasul ei dulce mă legăna; genile mi se prindeau și adormeam; uneori tresăream și-o întrebam câte ceva; ea începea să spuie, și eu visam înainte.

– A fost odată un împărat mare, mare...

– Cât de mare?

– Mare de tot. Și-și iubea împărăteasa ca ochii din cap. Dar copii nu avea. Și îi părea rău, îi părea rău că nu avea copii...

– Bunico, e rău să nu ai copii?

– Firește că e rău. Casa omului fără copii e casă pustie.

– Bunico, dar eu n-am copii și nu-mi pare rău.

Ea lăsa fusul, râdea, îmi dăsfăcea părul cârlionțat în două și mă săruta în creștetul capului.

Câte-o frunză se dăsprindea din ramuri și cădea legănându-se. Eu mă luam cu ochii dupe ea și ziceam:

– Spune, bunico, spune.

– Și așa, îi părea grozav de rău că nu avea copii. Și... nu mai putea de părere de rău că nu are copii... Într-o zi veni la el un moș bătrân, bătrân, că-și târa barba pe jos de bătrân și de cocoșat ce era. Și era mic, mic de tot...

– Cât era de mic?

– Poate să fi fost, așa, cam ca tine.

– Vasăzică, nu era mic, mic de tot...

– Era mic, da' nu așa mic de tot. Și cum veni îi zise: „Măria Ta, ai doi meri în grădină, unul lângă altul, că nu știi care sunt ramurile unuia și care sunt ale altuia; și când înfloresc nu știi care sunt florile unuia și care sunt ale altuia: și aști doi meri înfrunzesc, înfloresc, se scutură și mere nu fac. Măria Ta, să știi că atunci când or lega rod aști doi meri, împărăteasa o să rămâie grea și o să nască un cocon cu totul și cu totul de aur“... Piticul se duse, și împăratul alergă în grădină, și căută, căută peste tot locul, până dete peste ai doi meri. Merii se scuturaseră de flori, că sub ei parcă ninsese, dar rod nu legaseră.

– De ce nu legau rod, bunico?

– Știu eu?... Dumnezeu știe...

Era așa de cald... așa de bine în poala bunichii... o adiere încetinică îmi răcorea fruntea... norii albi, alunecând pe cerul albastru, mă amețeau... închideam ochii.

Ea spunea, spunea înainte, mulgând repede și ușurel firul lung din caierul de in.

– Și se gândi împăratul ce să facă, ce să dreagă ca merii să facă mere. Unii îl sfătuiau ca să-i ude mereu; și i-a udat mereu; alții ziceau să le dea mai mult soare; și împăratul a tăiat toți pomii de jur împrejur. Și merii înfloreau în fitece săptămână, și se scuturau, și rod nu legau. Într-o zi veni la împărat o babă bătrână, bătrână și zbârcită, ca mine de zbârcită, și mică, mică, ca tine de mică...

– Ca moșu de mică?

– Da, ca moșu...

– Atunci nu era mică de tot...

– Așa mică de tot nu era. Și zise împăratului: „Măria Ta, până n-oi mulge un ulcior de lapte de la Zâna Florilor,

ce doarme dincolo de Valea Plângerii, într-o câmpie de mușețel, și n-oi uda merii cu laptele ei, merii nu leagă rod. Dar să te păzești, Măria Ta, că îndată ce te-or simți florile, încep să se miște, să se bată, și multe se apleacă pe obrăjii ei, și ea se dășteaptă, că doarme mai ușor ca o pasăre; și vai de cel ce l-o vedea, că-l prefăcea, dupe cum or apuca-o toanele, în buruiană pucioasă ori în floare mirositoare, dar d-acolo nu se mai mișcă“ ...

– Dar ce, ai adormit, flăcăul mamei?

Tresăream.

– A, nu... știu unde ai rămas... la-a-a... Zâna Florilor...

Auzisem prin vis.

Pleoapele-mi cădeau încărcate de lene, de somn, de mulțumire. Și mă simțeam ușor, ca un fulg plutind pe o apă care curge încet, încetinel, încetișor...

Și bunica spunea, spunea înainte, și fusul sfâr-sfâr pe la urechi, ca un bondar, ca acele cântece din buruienile în care adormisem de atâtea ori.

– Și împăratul a încălecat pe calul cel mai bun...

– Cel mai bun... îngânam eu, de frică ca să nu mă fure somnul.

– ...ș-a luat o dășagă cu merinde și a plecaat...

– ...ș-a plecaat...

– Și s-a dus, s-a dus, s-a dus...

– ...s-a dus, s-a dus...

– Până a dat de o pădure mare și întunecoasă...

– ...întunecoasă...

– ...de nu se vedea prin ea. Și acolo și-a legat calul de-un stejar bătrân, ș-a pus dășagele căpătâi și a închis ochii ca să

se odihnească. Și... pasămite pădurea cânta și vorbea, că era fermecată. Și... cum îi aducea șoapte de departe, de pe unde ea era ca un fum, împăratul adormi, și dormi, și dormi...

Când m-am deșteptat, bunica isprăvisese caierul.

Dar basmul?

Cu capul în poala bunichii, niciodată n-am putut asculta un basm întreg.

Avea o poală fermecată, și un glas, și un fus cari mă furau pe nesimțite și adormeam fericit sub privirile și zâmbetul ei.